

Palmsöndagen 2016

Vår Frälsare, Malmö 20.3.2016

”Låt oss i alla livets skiften hålla fast vid honom som härdade ut till slutet”, så bad vi i mässans kollektbön. Tron skapar trohet och troheten leder till trofasthet. Idag på palmsöndagen möter vi folkskarorna som hyllar Jesus och jublar när han håller intåg i Jerusalem. Snart kommer andra – eller vem vet – kanske samma folkskaror att ropa: korsfäst, korsfäst! Vi människor är så ombytliga. Vi har så svårt att hålla fast vid det vi tror på och på dem vi älskar. Det som rätt och sant ena dagen förnekar och förkastar vi nästa dag. Sverige öppnade sina portar för alla flyktingar ena dagen, sedan ändras det radikalt. En gång i tiden var abort ett lagbrott, nu får man det betalt av myndigheterna. När vi idag får leva oss in i Jesu lidandeshistoria är det just för att vi skall få ett troget, trofast hjärta och öppna oss för honom, som offrade sig av kärlek för vår skull. Han höll fast vid sitt uppdrag att ta på sig lidande och död för vår skull ända till det bittra slutet. Då är det också en uppmaning till oss att hålla fast vid Jesus i tro och kärlek, vad som än händer, vad folk än tycker och tänker, vad livet än må medföra. Han är den ende som kan frälsa oss, men då måste vi också vilja ta emot allt det han i sin nåd vill ge oss och hålla fast vid honom.

Varje dag på nytt måste vi ta ett uppriktigt beslut att hålla fast vid Jesus. ”Han väcker var morgon mitt öra, han väcker mig att höra på lärjungesätt”, säger profeten Jesaja. Som Jesu lärjungar vill vara hörsamma och lyhörda för honom. Han ger oss så många tecken på sin kärlek och omsorg, men ofta hör vi det inte och ser det inte, eftersom vi lyssnar på andra budskap och ser på andra ting. Under fastetiden har vi försökt rikta vår blick mer troget på honom och lyssna mer uppmärksamt på hans ord. Det är lite svårare i vår tid, då Jesu späda, försynta röst ofta överröstas av alla högljudda röster och ideologier. Nu under Stilla veckan får vi en enastående möjlighet att vara Jesus nära under de sista dagarna av hans liv och leva oss in i hans lidande och död, och det innebär rent praktiskt att öppna oss för kärleken i hans hjärta som brinner för vår räddning och frälsning. Ingen annan religion kan tänka sig en Gud som utblottar sig, låter sig förnedras, torteras och dödas på ett kors. Och han gör det för att övertyga oss, klentrogna, om sin kärlek till var och en av oss. Hur kan vi då låta bli att överlämna oss till honom och hålla fast vid honom?

Jesus har till och med tagit på sig det kanske svåraste av allt: erfarenheten av att vara övergiven av sin Fader. ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Också detta gör han för vår skull, för att inifrån dela denna totala tomhet och övergivenhet som så många människor drabbas av. Samtidigt blir det något helt annat, alltsedan Gud själv har tagit på sig denna sönderslitande erfarenhet och totala utblottelse. Många helgon och mystiker har på ett ställföreträdande sätt fått

dela denna Jesu övergivenhet. Samtidigt är det glada budskapet att Gud aldrig är oss så nära som när vi i gemenskap med Jesus får dela detta totala mörker, som egentligen uttrycker vårt enorma behov av Guds frälsning. Frälsaren måste därför också leva sig in i människans oändliga behov av frälsning. Han måste få uppleva den mänskliga utsattheten i dess högsta och mest smärtsamma grad. Vi kan inte själva befria oss från mörker, tomhet och intighet, det är bara genom att Gud själv som blivit människa för vår skull tar på sig detta inifrån. Det är som med döden, dess udd kan bara brytas när Guds Son stiger ner i dödens tomhet och fasa och inifrån förändrar allt. ”Han antog en tjänares gestalt, då han blev som en av oss... lydig ända till döden, döden på ett kors” (Fil 2:7-8).

Vi måste alltid komma ihåg att Gud är med oss i varje omständighet i vårt liv. Ibland är det faktiskt så att det som känns som Guds totala frånvaro kan leda oss fram till att upptäcka hans närvaro på ett nytt sätt. När vi lider av Guds skenbara frånvaro, bevisar det att vi verkligen längtar efter honom. Denna längtan är så viktig för att visa att vi verkligen menar allvar med vår kärlek. Den vi älskar längtar vi alltid efter, ja, vi längtar efter att få lära känna honom eller henne på ett ännu djupare sätt. Därför kan vi också växa i kärlekens längtan när vi tycker att Gud är långt borta och helt frånvarande. Vi måste alltså lära oss att hålla fast vid Gud, i tro, trohet och trofasthet, även när det känns som om han inte är med oss och hos oss. På så sätt kan vi lära oss den dygd som på latin heter *perseverantia*, uthållighet, ståndaktighet, ja, vi behöver flera ord för att fånga in denna djupa verklighet. Kärleken växer just när det är svårt att älska, Troheten består provet när det är jobbigt att vara trogen. Trofasthet lär vi oss, när vi sätts på prov.

Stilla veckans liturgi vill just hjälpa oss att hålla fast vid Jesus och hålla oss nära honom under hela hans lidandesväg. Med Jungfru Maria får vi stå vid korsets fot och bära fram hela världens lidande till Frälsaren som kan förvandla det till nytt liv, till hopp, till räddning. Därför är denna heliga vecka så viktig, så lärorik. Den kan hjälpa oss att växa i tro, trohet och trofasthet. Vi kan bara ta emot påskens seger och triumf, när vi har följt Jesus på förnedringens och smärtans väg. Vi kan bara erfara påskens fulla glädje, när vi har delat något av korsets djupa smärta. Sorg och glädje är djupt mänskliga erfarenheter, men alltsedan den människoblivne Guden har delat detta med oss, blir det också gudomligt. Gud kommer oss till mötes på så många sätt, därför får vi också möta honom och hålla fast vid honom i trofasthet i allt det som livet och tillvaron rymmer. Vi är aldrig övergivna. Gud är och förblir trogen och trofast, även när det inte känns så. Han är till sitt väsen själva troheten och trofastheten, det är vår tro som aldrig kan komma på skam.